

Inrichters van de ziel

Harmonie is een begrip uit de taal van doelgerichtheid,
waarden die gerealiseerd willen worden.

Heel de wereld is doordrenkt van dat streven,
alle muziek is het werk van een bezielde,
ordenende intelligentie, een bouwmeester
als ontwerper en eerste beweger,
de oorspronkelijke componist van het stuk.
(Officieel is dit allemaal verworpen, als kennis,
en toch kan niemand het laten zo te denken.)

Die componist heeft aan het begin
het beschikbare materiaal
– de vijf categorieën van bewustzijn,
zijn, rust, beweging, hetzelfde en het andere –
gemengd tot een hecht en welluidend geheel.
In zijn voetspoor onderzoekt ieder mens
de juiste samenhangen voor zichzelf,
wat mengt en wat niet,
wat verbindt en wat niet,
wat je eigen plaats is in het spel.
Voor de musicus en de dialecticus is het hun vak.

Zij onderwerpen, de een in klank, de ander in woorden,
het oneindige aan het eindige,
het ordeloze aan ordening,
het grenzeloze aan maat en getal.

Zij onderscheiden en voegen aaneen,
bepalen groot en klein, overmaat en evenwicht
in tegengestelden, vreugde en smart,
tijd en eeuwigheid, ik en de ander,
alle noodzakelijke componenten van harmonie
in lichaam en geest, schijn en wezen.

Zij zijn de vormgevers van liefde,
van tempo en timbre, denken en doen,
verlangen en verlies, vrijheid en beheersing,
zij spelen met het goddelijke in het rijk van noodzakelijkheid,



zij zijn de inrichters van de ziel.